

Lương Dũng

Ảo thuật

TP - Cậu sinh ra trong một gia đình di dân nghèo ở bang New Jersey của Mỹ. Từ nhỏ, cậu đã là một cậu bé rụt rè, bẽn lẽn bạn bè cùng trang lứa đều không thích chơi với cậu vì cậu không biết làm gì.

Mỗi kỳ thi, điểm số cậu đều xếp ở hàng cuối của lớp. Thầy cô giáo không muốn hỏi bài cậu vì lúc nào cậu cũng ngượng ngùng trả lời không biết.

Mọi người đều nghĩ cậu là một thằng ngốc. Bạn bè chê cười cậu, nói cậu lúc nào cũng chỉ biết làm bạn với thất bại, nói cậu là anh em của thất bại. Hàng xóm bảo, chắc chắn tương lai thằng bé này sẽ chẳng được tích sự gì. Nghe thấy điều đó, bố mẹ cậu cũng thêm lo cho cậu.

Cậu đã từng nỗ lực phấn đấu nhưng hiệu quả thu được cũng chẳng đáng là bao, những tiến bộ trong học hành của cậu dường như chỉ là con số không. Nhưng cậu vẫn miệt mài cố gắng.

Hàng ngày, mỗi sáng tỉnh giấc cậu lại thấy sợ đi học, sợ bị mọi người chê cười. Cuối tuần, cậu ngồi trước cửa nhà mình nhìn đám bạn trai nô đùa thỏa

thích trên bãi cỏ mà cảm thấy tương lai của mình thật mù mịt.

Thời gian vẫn cứ ngày ngày trôi qua. Và nhà trường cũng dự định sẽ khuyên cậu nghỉ học.

Một lần, cậu nhìn thấy một cụ già khóc nức nở vì tờ 1 đô của cụ bị chuột cắn rách nát. Vì không muốn cụ già buồn nên cậu đã lặng lẽ về nhà lấy số tiền xu tiết kiệm của mình và đổi lấy một tờ 1 đô và đưa cho cụ già, cậu nói là cậu đã dùng phép thuật để biến ra tờ 1 đô đó. Cụ già vô cùng xúc động và khen cậu là một đứa trẻ thông minh.

Sau khi biết được chuyện này, bố cậu cho rằng con trai mình chưa ngóc đến mức như mọi người tưởng. Ngày tiếp ngày là cậu không bao giờ có thể quên.

Bố cậu muốn đưa cậu đi xa một chuyến, nơi đến là Boston. Cậu bảo, ta đi ô tô có thể đến được đó. Bố cậu nói, thế thì ta đi ô tô. Nhưng tại một bến nhỏ giữa đường, bố cậu xuống xe mua đồ và quên mất giờ xe chạy. Và thế là chiếc xe đã rời bến trong tiếng hét gọi của cậu.

Cậu rất sợ, lòng thầm nghĩ bây giờ phải làm thế nào, không có xe thì làm sao bố đến được Boston? Xe đã vào bến Boston, lúc xuống xe cậu nhìn thấy bố cậu đang đứng cách đó không xa đợi cậu. Cậu vội chạy đến và đâm sầm vào lòng bố, kể cho bố nghe những lo lắng của mình trên đường, sợ bố không đến được Boston, cậu rất ngạc nhiên và thắc mắc hỏi bố đã đến Boston bằng cách nào.

Bố cậu nói, bố cười ngựa đến đây.

Vậy hả! Cậu vô cùng ngạc nhiên. Bố cậu nói, chỉ cần chúng ta đến được đích, ta không cần quan tâm đến việc ta đã dùng cách nào. Con trai, giống như việc con không thành công trong học tập, nhưng điều này không có nghĩa rằng con sẽ không thành công trong các lĩnh vực khác, đổi cách khác đi! Lúc này, cậu mới chợt bừng tỉnh.

Sau đó, cậu nhìn thấy rất nhiều người vì không thực hiện được ước mơ của mình nên đã vô cùng đau khổ. Cậu thầm nghĩ, giả dụ mình dùng phép thuật để giúp họ thực hiện ước mơ đó, kể cả đó là giả, nhưng ít nhất là mình có thể giảm bớt những đau khổ cho họ về mặt tinh thần.

Từ đó trở đi, cậu tỏ ra rất có hứng thú với ảo thuật, và cậu đã tìm một số thầy dạy ảo thuật để học.

Cậu khắc phục tính nhút nhát và bắt đầu phấn đấu cho ước mơ của mình.

Thầy giáo dạy ảo thuật phát hiện cậu rất có năng khiếu trong lĩnh vực này, cậu học rất nhanh, và trên cơ sở những điều thầy giáo dạy, cậu luôn có sự sáng tạo riêng của mình. Rất nhanh, mọi kỹ xảo của thầy đã bị cậu học hết, cậu lại phải tìm thầy giáo khác. Cứ như thế, chỉ trong vòng hai năm, cậu đã phải đổi bốn thầy giáo dạy ảo thuật.

Cậu chính là nhà ảo thuật tài ba David Copperfil – một nhân vật vô cùng nổi tiếng.

Có người hỏi anh đã gạt hái được thành công như thế nào, David Copperfil nói, đối với chúng ta, thành công giống như một bến xe cố định, chúng ta đã vất óc tính toán nên làm thế nào để có thể đến được đó, mọi người đều tranh nhau ghế ngồi trên xe, người nào không có chỗ ngồi đành phải đợi chuyển xe sau, thế nhưng, tại sao chúng ta không cưỡi ngựa hoặc ngồi thuyền đi nhỉ? Làm như thế chúng ta vẫn đến được đó. Chỉ có điều chúng ta đổi cách khác mà thôi.

Cuối cùng, David Copperfil kể tiếp, sau này tôi mới biết, tất cả những chuyện đó đều do bố tôi sắp đặt từ trước, thực ra bến xe đó cách Boston rất gần, cưỡi ngựa còn nhanh hơn ngồi xe ô tô, thế nên bố tôi đã đến sớm hơn tôi.

Đạo lý thật đơn giản và dễ hiểu, nhưng người thực sự hiểu nó và thực hiện bằng hành động lại rất ít.

Các bạn thân mến, khi bạn phát hiện ra rằng, con bạn đã cố gắng rất nhiều mà vẫn không có được thành công, liệu bạn có nói được với con rằng, con có thể đổi cách khác không? Nếu bạn làm như thế, biết đâu con bạn có thể gần được thành công hơn.

Lương Dũng
(Trung Quốc)

Nguồn: Tiền Phong
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 8 tháng 4 năm 2007

